

KÉT HÉT EGY MESE

1-4. osztály

4. forduló

név: ..... iskola: ..... oszt.: .....

A mese: Vig Balázs: Puszirablók (részlet)

Budapest: Móra Könyvkiadó, 2014

1) Honnan szedte elő Szeretke hercegnőnek a ruhát a fiú?

.....

2) Hogyan nézett ki a ruha, amit a hercegnő kapott?

.....

.....

3) Ki volt Damil?

.....

4) Hogyan kerültek Damil és a fiú a kalózhajóra?

.....

.....

.....

.....

5) Hol éjszakázott a fiú?

.....

6) Milyen nevet adott a fiúnak Szeretke?

.....

7) Mit csináltak a gyerekek és a kenguru a déli forráságban?

.....

.....

.....

Következő feladatlap: a téli szünet után 2016. január 4-én, hétfőn

Vig Balázs: Puszirablók

Budapest: Móra Könyvkiadó, 2014

ÖTÖDIK FEJEZET

Kotorászás, keresgélés hangja hallatszott, talán egy halk káromkodás is.

Szeretke becsukta a szemét, és nyomatéku befogta a két tenyerével. Mintha attól, hogy nem lát, ő maga is láthatatlanná válna. Már percek óta ült így, minél kisebbre összegömbölyödve, takarva magából annyit, amennyit csak lehet.

– Kösz, Damil! – mondta a fiú, miután kikecmergett a kenguru erszényéből. – Nagy szerencséd volt, Szeretke hercegnő! Ha nem akadok egy ruhára Damil zsebében, raboskodhattál volna továbbra is pucéran. Mert a hajón aztán semmi más ruha nincs.

Szeretke hercegnő mohón kapott utána. Miután magára vette, jól esően kifújta a levegőt. Olyan érzés volt, mintha ezt a levegőt egész azóta bent tartotta volna, hogy elrabolták a kádból. Nézegette a ruhát, hogy vajon jól áll-e rajta. Egyedül a színe zavarta. Fekete volt, és Szeretke hercegnő eddig még sohasem hordott fekete színű öltözetet. És mintha egy fehér színű minta is lenne rajta. Milyen különös, mintha valahol már látott volna ilyet, de az biztos, hogy nem a Panelpalotában. De jó lenne egy tükör, amiben alaposan megnézhetné magát!

– Azta – füttyentett a fiú –, nagyon vagány lettél!

És Szeretke hercegnőnek ekkor leesett, hogy honnan ismerős a fekete alapon fehér minta. Igazolásként feltekintett a hajó árbocrúdjára. Az a rózsaszín úszósapka lobogott rajta vidáman, amit a csatornahálózathoz szedtek össze, útból a tenger felé.

– Persze hogy vagány. Hiszen ez egy kalózzászló. Fekete színű, és fehér koponya díszíti lábszárcsontokkal. És ahogy így tükör nélkül meg tudom állapítani, pontosan illik rám. Valaki direkt nekem varrta. Valaki a kalózzászlóból varrt nekem ruhát! Köszönöm, hogy segítettél ruhát találni. Nagyon szégyelltem magam, hogy pucér vagyok. Pedig hát... ki megy ruhástul fürdeni a kádba? Senki. Nem is tudom, mi lett volna velem, hogyha...

– Akkor is segitettem volna. Odaadtam volna a fürdőnadrágomat. Szeretke hercegnő felnevetett.

– Igazán örülök, hogy erre nem volt szükség.

– Én is. És jól áll neked a halálfej. Hordhatnál majd otthon is ilyet.
 – A hercegnők nem szoktak halálfejes ruhát hordani. De azért köszönöm. Nagyon udvarias vagy. Már amikor nem pisilsz a vízbe, és amikor nem felejtess el bemutatkozni. Hiszen még ezt az együgyű kölyökkengurut...

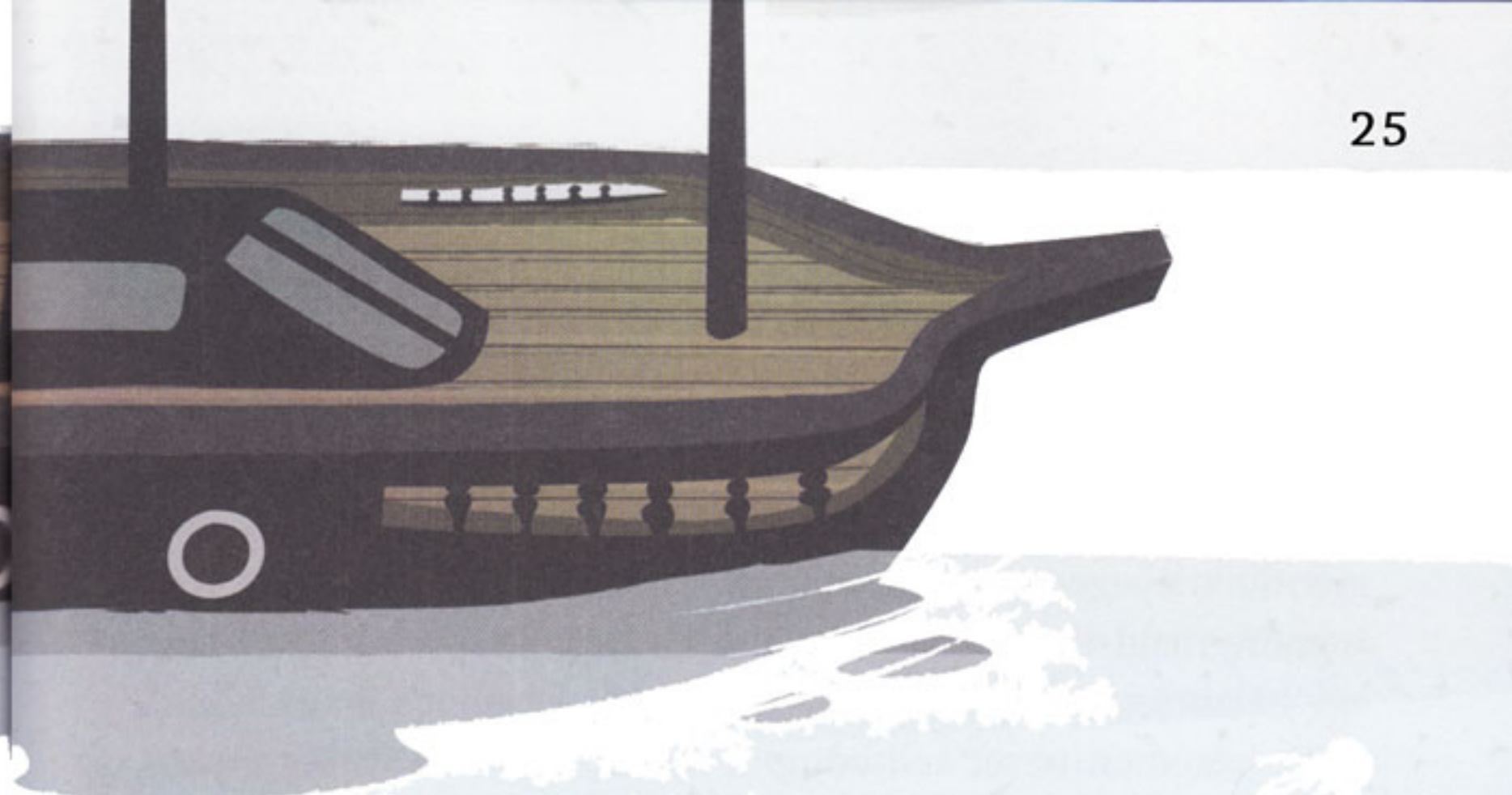
– Damil. És nem együgyű, csak kicsit másképp forog az agya, mint a többi kengurunak.

– Éppen erre akarok kilyukadni. Mármint a nevére. Már vagy ötször bemutattad nekem Damilt, de a saját nevedet nem árultad el.

– Mert nekem nincs is nevem. Nem kaptam. Illetve nem emlékszem rá, hogy bárki is adott volna nekem. Egy szigeten élünk Damillal már jó ideje, de nem tudom, mióta. Azt hiszem, Damil és én egyidősek vagyunk. De nem tudom, hogy az mennyi. És Damil sem tudja elmondani nekem, mert nem tud beszélni. Szerintem számolni sem.

– Ez szörnyű. És a szüleid?

– Már nem emlékszem rájuk, olyan régen nem láttam őket.

– És hogy kerültél a hajóra? Gondolom, ha egy szigeten éltek Damillal, akkor titeket nem egy kádból raboltak el, mint engem.

– Téged egy kádból raboltak el? Váó!

A fiú kis szünetet tartott, majd mesélni kezdett:

– Velem úgy történt, hogy valamelyik nap úszni mentünk Damillal, és egyik pillanatban még vidáman lubickolunk, olyat játszunk, hogy meddig ér le a lábunk a vízben anélkül, hogy elmerülne a fejünk; halacsákat követünk a sziklák között, és felfekszünk a sós víz tükrére, mintha az ágyunk volna; spricceljük egymást Damillal, és frizbizünk meg labdázunk – a másik pillanatban pedig már ezen a kalózhajón találjuk magunkat. Sehol senki, aki útbaigazítana, magyarázatot adna, vagy akár csak megfenyegetne minket. A kapitányi kabin üres, az éléskamra üres, nincs se zsákmány, se legénység, se kalóz, és most már – odamutatott Szeretke hercegnő ruhájára – kalózzászló sincs ezen a kalózhajón. Lényeg, hogy belefáradtam a kiabálásba, segítségkérésbe, hiszen úgysem hallhatta meg senki, gondoltam, másnap talán nagyobb szerencsével járok. Damilnak jó kényelmes erszé-

nye van, és mivel megengedte, hogy bevackoljam magam oda éjszakára, ezért ott aludtam. Ezután arra ébredtem, hogy nagyon kell pisilnem, és egy pucér lány, akit sohasem láttam, veszekszik velem. Ez te voltál, ha nem tudnád, Szeretke hercegnő.

– Hú! Na jó. Először is. Azt hiszem, azok után, amin keresztülmentünk, nyugodtan szólíthatsz egyszerűen csak Szeretkének. A hercegnőre majd visszatérünk később, ha megmenekültünk, és nem egy halálfejes ruha lesz rajtam. De mielőtt bárminek is nekikezdenénk, sürgősen nevet kell adnunk neked. Hm... Mi is legyen az? Kaphatnád a neved a hajad után. Mondjuk, Rőzse. Rőzse Rezső, ez hogy tetszik?

– Nem tetszik.

– De válogatós vagy! Nincs neve, de válogat. Na jó, ez úgyis csak az első ötletem volt. Akkor legyél, mondjuk, Üstök. Üstök, az üstökös.

– Ez tetszik.

– Nem leszel Üstök, az üstökös, te tök, ezt csak viccből mondtam.

– Akkor mi legyek?

– Tudod mit? Amikor először megláttalak, akkor Damil erszényéből bújtál elő. Mikor segítettél ruhát szerezni, akkor megint csak bebújtál az erszényébe. Azt hiszem, lehetnél Bújó.

– Bújó? Bújó. Te, ez egészen jó!

– Habár – mondta Szeretke, és végigmérte a fiút – aki fecske fürdőbugyit hord, az legyen inkább csak Bújócska.

– Bújócska, mint a játék? De nem csúfolásból, ugye?

– Nem, hanem igaziból. Kedvesen kell kiejteni, nem pedig gúnyolódva.

– Akkor jó. Mostantól ez lesz a nevem. Bújócska.

HATODIK FEJEZET

A déli forráságban nem lehetett megmaradni. Bementek a kapitányi kabinba, de ott még fülledtebb volt a levegő, mint a fedélzeten. Bújócska azt tanácsolta Szeretkének, hogy feledkezzenek meg egy kicsit arról, hogy elrabolták őket, próbálják meg élvezni, hogy ilyen csodálatosan szikrázik a tenger. Azt is meg akarta ünnepelni, hogy Szeretke elnevezte. Meg sem várta, hogy a lány beleegyez-e, máris a korláthoz lépett, és fejest ugrott a vízbe. Alig egy lépéssel lemaradva Damil, a kenguru kettőt szökkent, és ő is a vízbe vetette magát. Talán azért, mert a kenguruk alsó fertálya gömbölyűbb, mint a felső, neki nem sikerült olyan szép fejest ugrania, mint Bújócskának, inkább hasas volt, amivel vízbe ért. Szerencse, hogy az erszénye felfogta az ütést.

Szeretke elképedve bámult utánuk. A korlátba kapaszkodva rájuk kiáltott:

– Bújócska! Neked teljesen elment az eszed? És ha szívrohamot kapsz? Ilyen felhevülten beleugrani a vízbe! Csak lépcsőről lépcsőre szabad, hogy a tested hozzászokjon a hideghez.

Bújócska kidörzsölte a vizet a szeméből, felfeküdt a víz felszínére. Kényelmes lábtempóval úszott a kalózhajó mellett.

– Ne csináld már, Szeretke! Inkább gyere te is, próbáld ki, hogy milyen finom a víz!

Damil két füle vizesen, csapzottan lebegett a hullámokon. Két mancsával hátrasimította, hogy ne lógjon a szemébe.

VÉGE